

Τα πνευματικά δικαιώματα στη Σοβιετική Ένωση

Μπάλιου Μαρία, 12062

Εισαγωγή

Η παρούσα εργασία αφορά την παρουσίαση της νομοθεσίας γύρω από τα πνευματικά δικαιώματα στη Σοβιετική Ένωση (Ιστορική Αναδρομή και Εξέλιξη της νομοθεσίας). Στο τέλος της παρατίθενται σύγχρονες θέσεις αναφορικά με τα πνευματικά δικαιώματα, τόσο για τον καπιταλισμό όσο και το σοσιαλισμό.

Το Σοσιαλιστικό Δίκαιο

Οι κύριες αρχές του είναι:

- η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο
- η διαφύλαξη της σοσιαλιστικής ιδιοκτησίας που αποτελεί τη βάση του σοσιαλιστικού συστήματος οικονομίας
- η εδραίωση της κυριαρχίας των εργαζομένων
- η απόλυτη ισοτιμία των πολιτών ανεξάρτητα από φυλή, εθνικότητα και φύλο
- η ανάπτυξη των κοινωνικοοικονομικών πολιτικών και άλλων δικαιωμάτων και ελευθεριών των πολιτών
- η υποχρεωτική τήρηση της αρχής της νομιμότητας κατά τη δράση όλων των κρατικών και κοινωνικών οργανώσεων, των κρατικών λειτουργιών και πολιτών
- η αποφασιστική αντιμετώπιση κάθε επιβολής κατά του σοσιαλιστικού συστήματος
- ο ουμανισμός και η δικαιοσύνη.¹

Πνευματικά Δικαιώματα

Ο νόμος περί πνευματικών δικαιώματων πέρασε από διάφορα στάδια, ακολουθώντας την πορεία και την εξέλιξη του νεοσύστατου σοσιαλιστικού κράτους.

Μέσα όμως από τις διάφορες αναθεωρήσεις κάποια πράγματα παρέμεναν σταθερά:

- Το πνευματικό δικαίωμα ήταν αυτόματο (με τη δημιουργία του έργου) και δεν χρειαζόταν επικύρωση.
- Μόνο δημιουργικά έργα σε αντικειμενική μορφή ήταν προστατευόμενη πνευματική ιδιοκτησία.
- Η διάρκεια της προστασίας ήταν πολύ μικρότερη σε σχέση με τη Δύση
- Ήταν περιορισμένα, από την αρχή, σε έργα των σοβιετικών πολιτών και έργα ξένων συγγραφέων που δημοσιεύθηκαν για πρώτη φορά στην ΕΣΣΔ.
- Τα οικονομικά δικαιώματα των δημιουργών περιορίζονταν από ένα μακρύ κατάλογο των χρήσεων που δεν συνιστούσαν παραβιάσεις δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, και

1

τα υποχρεωτικά επίσημα ποσοστά δικαιωμάτων εκμετάλλευσης περιόριζαν το εισόδημα των δημιουργών.

Πρώτα χρόνια της επανάστασης

Η παλιά νομοθεσία, που ίσχυε επί τσάρων, δεν ακυρώθηκε αμέσως μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση. Ο νόμος αυτός όριζε τη διάρκεια των πνευματικών δικαιωμάτων στα 50 χρόνια μετά το θάνατο του δημιουργού (η πρόβλεψη εκείνη την εποχή ήταν κυρίως για συγγραφείς) και την μεταφορά τους στο συνολό τους σε κάποιον εκδοτικό οίκο.

Αλλά οι εθνικοποιήσεις σε όλους τους τομείς της οικονομίας σύντομα περιόρισαν σημαντικά τις διόδους μέσω των οποίων ένας συγγραφέας θα μπορούσε να δημοσιεύσει το έργο του, ακόμη και εάν τα πνευματικά δικαιώματα του παρέμειναν αρχικά ανέγγιχτα.

Όλες οι εκδοτικές δραστηριότητες πέρασαν στην εποπτεία του κράτους με διάταγμα της 21ης Μαΐου, 1919. Στις 29 Ιουλίου του ίδιου έτους, η κυβέρνηση διακήρυξε κρατικό μονοπώλιο σε αδημοσίευτα έργα εκλιπόντων συγγραφέων και στις 20 Απρίλη του 1920 όλα τα βιβλία (συμπεριλαμβανομένων κι αυτών που βρίσκονταν σε ιδιωτικές συλλογές) κρατικοποιήθηκαν, με εξαίρεση αυτά που βρίσκονταν ήδη στις δημόσιες βιβλιοθήκες.

Θέατρα και κινηματογραφικά στούντιο, καθώς και φωτογραφικά στούντιο κρατικοποιήθηκαν τον Αύγουστο του 1919. Όλοι οι ιδιωτικοί εκδοτικοί οίκοι ρευστοποιήθηκαν μέχρι τα τέλη του 1920.

Κρατικοποιήσεις έργων

Το νέο κομμουνιστικό καθεστώς θεώρησε ύψιστο καθήκον τη διάδοση της γνώσης και έδωσε μεγάλο βάρος στην ανάγνωση των κλασικών ρωσικών έργων από τις μάζες. Με διάταγμα της 29ης Δεκεμβρίου 1917 (Γρηγοριανό ημερολόγιο) το Λαϊκό Κομισσαριάτο αρμόδιο για θέματα εκπαίδευσης προχώρησε σε κρατικοποίηση των έργων αποθανόντων συγγραφέων και συνθετών. Με βάση αυτό το διάταγμα εθνικοποιήθηκαν τα έργα 58 δημιουργών στις 14 Φεβρουαρίου 1918.

Μεταξύ άλλων ήταν έργα των Chekhov, Dostoyevsky, Gogol, Χέρτσεν, Lermontov, Pushkin, Tolstoy, και Turgenev. Η κυβέρνηση καθιέρωσε ένα κρατικό μονοπώλιο για τη δημοσίευση των έργων αυτών των δημιουργών για χρονικό διάστημα πέντε ετών, το οποίο επεκτάθηκε αργότερα και πάλι κατά πέντε έτη.

Ένα δεύτερο διάταγμα, στις 19 Νοέμβρη του 1918, διεύρυνε τις αρμοδιότητες του Κομισσαριάτου της Εκπαίδευσης ώστε να εθνικοποιήσει έργα ζώντων δημιουργών. Η απόφαση αυτή χορήγησε στο Κομισσαριάτο ένα διαρκές μονοπώλιο για τη δημοσίευση των εν λόγω έργων. Οι εν ζωή δημιουργοί κατείχαν περιουσιακά δικαιώματα με βάση ένα χρονοδιάγραμμα προβλεπόμενο από το κράτος, ενώ για τα έργα των αποθανόντων δημιουργών, τα δικαιώματα πήγαν στο κράτος. Τον Αύγουστο του 1919 κρατικοποιήθηκαν τα έργα 17 συνθετών (Arensky, Borodin, Tchaikovsky, Balakirev, Cui, Kalinnikov, Laroche, Lyadov, Mussorgsky, Rimsky-Korsakov, Rubinstein, Sakketi, Scriabin, Serov, Smolensky, Stasov, and Taneyev).

Στις 18 Ιανουαρίου του 1923 κρατικοποιήθηκαν τα έργα του Mikhail Bakunin και 46 άλλων συγγραφέων.

Ένα τρίτο διάταγμα, στις 14 Μαΐου του 1925, εθνικοποίησε τα έργα του Γ.Πλεχάνοφ (Georgi Plekhanov) και τις ρωσικές μεταφράσεις των έργων του Upton Sinclair. Στις 28 Ιουνίου 1927, χορηγήθηκε το μονοπώλιο για τη δημοσίευση των έργων των Καρλ Μαρξ και Φριντριχ Ενγκελς στο Ινστιτούτο Μαρξ-Ενγκελς.

Νομοθετικές Τροποποιήσεις

Στα πλαίσια της γενικής κατάργησης των κληρονομικών και ιδιοκτησιακών νόμων, το διάταγμα της 26ης Νοέμβρη του 1918 μείωσε το χρονικό πλαίσιο της πνευματικής ιδιοκτησίας από τα 50 χρόνια που όριζε ο τσαρικός νόμος, στα χρόνια της διάρκειας ζωής του δημιουργού. Η παραχώρηση δικαιωμάτων ιδιοκτησίας είχε ήδη καταργηθεί με απόφαση της 10ης Οκτωβρίου 1919. Σύμφωνα με την τσαρική νομοθεσία, οι συγγραφείς μπορούσαν να μεταβιβάσουν τα πνευματικά τους δικαιώματα σε κάποιον εκδότη. Με τη σοβιετική νομοθεσία αυτό δεν ήταν δυνατό: ο συγγραφέας μπορούσε να χορηγήσει τα δικαιώματα σε κάποιον εκδότη μόνο για μικρό χρονικό διάστημα, μια αρχή που θα διατηρούνταν καθόλη τη διάρκεια ύπαρξης της Σοβιετικής Ένωσης. Επιπλέον, οι συμβάσεις που επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν ήταν τυποποιημένες και με ένα σταθερό χρονοδιάγραμμα για τα δικαιώματα που ορίστηκε με διάταγμα της 25ης Οκτωβρίου 1918.

Έργα που δεν είχαν εθνικοποιηθεί θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ή να αναπαραχθούν με τη συναίνεση του δημιουργού, ενώ τα υπόλοιπα θα μπορούσαν να δημοσιεύονται μόνο με τη συγκατάθεση του Κομισσαριάτου για την Εκπαίδευση, στην οποία ένα εκδότης έπρεπε να καταβάλλει τέλη σύμφωνα με ένα καθορισμένο χρονοδιάγραμμα.

Νομοθεσία περί Πνευματικών δικαιωμάτων του 1926

Το νομικό πλαίσιο όσον αφορά τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας στη Σοβιετική Ένωση στις αρχές της δεκαετίας του 1920 ήταν συγκεχυμένο. Η τσαρική νομοθεσία περί πνευματικών δικαιωμάτων ήταν ακόμη εν μέρει σε ισχύ, αλλά η κατάστασή της ήταν ασαφής. Υπήρξαν μια σειρά από διατάγματα που αφορούσαν τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, αλλά δεν υπήρχε ενιαία νομική μεταχείριση.

Το νέο Αστικό Δίκαιο της ΕΣΣΔ, το οποίο τέθηκε σε ισχύ την 1 Ιανουαρίου 1923, δεν περιέχει διατάξεις σχετικά με τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας.

Το 1924, το Συμβούλιο των Κομισσαριάτων ξεκίνησε ένα πρόγραμμα για την ανάπτυξη ενός νέου καταστατικού περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Στις 30 Ιανουαρίου 1925, η Κεντρική Εκτελεστική Επιτροπή ψήφισε τις νέες Βασικές Αρχές.

Αυτά οι Βασικές Αρχές επρόκειτο να χρησιμεύσουν ως πρότυπο για τη νομοθεσία των επιμέρους δημοκρατιών της Σοβιετικής Ένωσης, οι οποίες-με την εξαίρεση της ουκρανικής-πέρασαν νόμους που εφαρμόζουν τις βασικές αρχές στο επίπεδο δημοκρατίας το 1925-1926. Μόνο στη Δημοκρατία του Αζερμπαϊτζάν οι διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας συμπεριλήφθηκαν στον Αστικό Κώδικα. Σε όλες τις άλλες, ήταν μια ξεχωριστή νομοθετική πράξη.

Ο νόμος περί πνευματικών δικαιωμάτων της ΕΣΣΔ ψηφίστηκε στις 11 Οκτωβρίου, 1926. Προέβλεπε ως διάρκεια των πνευματικών δικαιωμάτων τα 25 έτη από την πρώτη δημοσίευση του έργου. Εάν ένας συγγραφέας πέθαινε πριν από τη λήξη της προθεσμίας, τα δικαιώματα εκμετάλλευσης μπορούσαν να περάσουν στους κληρονόμους, τα οποία και διατηρούσαν σύμφωνα με τα χρονοδιαγράμματα που είχαν συσταθεί από την κυβέρνηση για συντομότερο χρόνο των 25 ετών(μέγιστη διάρκεια 15 έτη).

Αν ένα έργο είχε εκδοθεί μετά το θάνατο του συγγραφέα, το δικαίωμα περιορίζεται σε μια περίοδο 15 ετών από τη μεταθανάτια δημοσίευση. Για ορισμένες ειδικές κατηγορίες έργων, όπως εγκυκλοπαίδειες, φωτογραφίες, ή επίσης και χορογραφίες η διάρκεια των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ήταν μικρότερη από τη γενική περίοδο 25 ετών.

Ο νόμος αναγνώριζε ως αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού την αναδημοσίευση, αναπαραγωγή και διανομή του έργου του, καθώς και το δικαίωμά του για αμοιβή. Περιλάμβανε διατάξεις που επέτρεπαν στους συγγραφείς να μεταφέρουν τα πνευματικά δικαιώματα σε έναν εκδότη με πενταετή σύμβαση. Υπήρξαν ωστόσο και περιπτώσεις συμβάσεων με κρατικούς εκδοτικούς οίκους που είχαν μεγαλύτερη ή απεριόριστη διάρκεια. Η οποιαδήποτε σύμβαση θα έπρεπε να καθορίζει με ακρίβεια την προβλεπόμενη χρήση του έργου, τον αριθμό των αντιτύπων, τα ποσοστά των κερδών που πρέπει να καταβληθούν στο δημιουργό ή στο κράτος κλπ. Το επιτρεπόμενο ύψος των αμοιβών προβλεπόταν από τον κρατικό σχεδιασμό.

Τα πνευματικά δικαιώματα ενός δημιουργού περιορίστηκαν από μια μεγάλη σειρά από δωρεάν χρήσεις που επιτρέπονταν χωρίς τη συγκατάθεση του. Μεταξύ αυτών των δωρεάν χρήσεων ήταν η «ελευθερία της μετάφρασης», η οποία ήδη υπήρχε από την παλιά τσαρική νόμοθεσία περί πνευματικών δικαιωμάτων.

Η μετάφραση της οποιασδήποτε εργασίας θα μπορούσε να γίνει χωρίς τη συγκατάθεση του συγγραφέα, και ο μεταφραστής θα αποκτούσε ένα ξεχωριστό και ανεξάρτητο δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας για τη μετάφρασή του. Η διάταξη αυτή, ήδη πριν από τη σοβιετική εποχή, ήταν παρακινήμενη από την επιθυμία να διασφαλιστεί ένας οικονομικά βιώσιμος τρόπος να μεταφράζονται έργα μεταξύ των πολλών εθνικών γλωσσών της χώρας.

Ένα διάταγμα στις 16 Μαρτίου του 1927 διευκρίνισε ότι οι ραδιοφωνικές μεταδόσεις του θεάτρου ή συναυλιών ήταν επίσης ελεύθερες. Δημόσιες παραστάσεις από δημοσιευμένα έργα μπορούσαν να γίνουν χωρίς τη συγκατάθεση του δημιουργού, αλλά υπέκειντο στην καταβολή των προκαθορισμένων οικονομικών ρυθμίσεων για τα δικαιώματα εκμετάλλευσης. Η κυβέρνηση διατηρεί επίσης το δικαίωμα να κρατικοποιεί οποιαδήποτε έργο.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό που κληρονόμησαν οι Βασικές Αρχές από το τσαρικό δίκαιο ήταν ότι τα πνευματικά δικαιώματα είναι αυτόματα: ξεκινούν με τη γέννηση του έργου (όχι τη συμπλήρωση ή τη δημοσίευσή του), και δεν υπόκεινται σε καταχώριση. Με πνευματικά δικαιώματα καλύπτονται όλα τα λογοτεχνικά και μουσικά έργα, καθώς και έργα των τεχνών και των επιστημών, ταινίες, καθώς και έργα ξένων συγγραφέων που δημοσιεύθηκαν για πρώτη φορά στη Σοβιετική Ένωση ή, αν ήταν αδημοσίευτα, υπήρχαν σε κάποια “αντικειμενική μορφή”, ανεξάρτητα από την εθνικότητα του συγγραφέα.

Μια “αντικειμενική μορφή” ήταν οποιαδήποτε μορφή που επέτρεπε την αναπαραγωγή του έργου χωρίς τη συμμετοχή των πρωτότυπων δημιουργών. Συνεπώς μόνο έργα πνευματικής δημιουργίας υπόκειντο σε προστασία-έργα καθαρά τεχνικής φύσεως, όπως τηλεφωνικοί καταλόγοι, επιχειρησιακή αλληλογραφία, δηλώσεις λογιστών, αλλά και δικαστικές αποφάσεις ή διατάγματα, δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των πνευματικών δικαιωμάτων.

Τα σοβιετικά δικαστήρια ερμήνευσαν αυτήν την απαίτηση της δημιουργικότητας αφειδώς-απαιτώντας μόνο μια ελάχιστη δημιουργική προσπάθεια. Ένα έργο που δημιουργήθηκε από μια ελάχιστη παράφραση ενός υπάρχοντος κειμένου θα μπορούσε ήδη να θεωρηθεί ως νέο προστατευόμενο έργο.

Οι Βασικές Αρχές του 1928

Μετά από τρία μόλις χρόνια, νέες Βασικές αρχές του νόμου περί δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας αντικατέστησαν την έκδοση του 1925. Οι νέες Αρχές πέρασαν στις 16 Μαΐου του 1928, και οι υπόλοιπες Δημοκρατίες της Ένωσης αναθεώρησαν με τη σειρά τους και δική τους νομοθεσία.

Ο νόμος του 1928 ήταν παρόμοιος με του 1925. Διατήρησε τα αποκλειστικά δικαιώματα του συγγραφέα να δημοσιεύει, αναπαράγει, διανέμει, και να εκτελεί τα έργα του, καθώς και το δικαίωμά του να αντλεί έσοδα από τέτοιες χρήσεις του έργου του. Στην πράξη, η δυνατότητα ενός συγγραφέα να δημοσιεύει και να διανέμει τα έργα του ήταν περιορισμένη από την υποχρέωση να το πράξει μέσω των επίσημων διόδων και του κράτικου το μονοπώλιο της εκτύπωσης και των εκδόσεων.

Η διάρκεια δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας άλλαξε από 25 χρόνια μετά την πρώτη δημοσίευση ενός έργου, σε όλη τη διάρκεια ζωής του δημιουργού συν 15 χρόνια μετά το θάνατό του. Η αλλαγή αυτή εφαρμόστηκε αναδρομικά και με τα έργα που είχαν ήδη κρατικοποιηθεί. Μετά το θάνατο του δημιουργού, τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας πέρναγαν σε κληρονόμους του ή άλλους νόμιμους δικαιούχους. Για ορισμένα είδη έργων, εφαρμόστηκαν μικρότερα χρονικά όρια προστασίας. Μεμονωμένες φωτογραφίες προστατεύονται από πνευματικά δικαιώματα για πέντε έτη από τη δημοσίευσή τους. Οι φωτογραφίες έφεραν πνευματικά δικαιώματα μόνο αν συνοδεύονταν από το όνομα του στούντιο ή του φωτογράφου, τη διεύθυνση και τον χρόνο.

Μεμονωμένες δημοκρατίες της ΕΣΣΔ ήταν ελεύθερες να σχεδιάσουν δικούς τους κανόνες για τις τυποποιημένες συμβάσεις και τα χρονοδιαγράμματα δημοσίευσης των δικαιωμάτων. Η είσπραξη και καταβολή των τελών ωστόσο γινόταν σε κεντρικό επίπεδο μέσω ενός κρατικού οργανισμού που ιδρύθηκε το 1932 και ονομάστηκε το 1938 "Ένωση Διοίκησης για την Προστασία των Πνευματικών Δικαιωμάτων" (ΕΔΠΠΔ).

Η ΕΔΠΠΔ τέθηκε υπό την αιγίδα της Ένωσης των Σοβιετικών Συγγραφέων και διαχειριζόταν λογοτεχνικά έργα. Υπήρχαν παρόμοιες εταιρείες συλλογικής διαχείρισης για τα άλλα είδη έργων, όπως μουσικές συνθέσεις, ταινίες, ή τα έργα των εικαστικών τεχνών.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου που ψηφίστηκε το 1928, τα δικαστήρια δεν μπορούσαν να επιλύσουν τις διαφορές ανάμεσα σε ιδιώτες και να επιβάλλουν πρόστιμα σχετικά με παραβιάσεις πνευματικών δικαιωμάτων. Εάν καταβάλλονταν αποζημιώσεις, καταβάλλονταν προς το κράτος. Επιπλέον, τα δικαστήρια επίλυαν τις προσφυγές για αποζημίωση σύμφωνα με τα χρονοδιαγράμματα και τους σχετικούς πίνακες που ίσχυαν σύμφωνα με τα εκάστοτε κρατικά διατάγματα.

Το νομικό πλαίσιο παρέμεινε σε ισχύ, χωρίς αλλαγές, για παραπάνω από τριάντα χρόνια. Τα πολυάριθμα συγγενικά διατάγματα κατά τη διάρκεια αυτή αφορούσαν κυρίως διοικητικά θέματα, όπως ο ορισμός των πρότυπων συμβάσεων για δημοσίευση ή τα τυποποιημένα τιμολόγια.

Αναθεώρηση του 1961

Για πρώτη φορά το 1961 ο νόμος περί πνευματική ιδιοκτησίας ενσωματώθηκε στον ομοσπονδιακό Αστικό Κώδικα και πλέον δεν αποτελούσε ξεχωριστό κομμάτι της νομοθεσίας. Στις 8 Δεκεμβρίου του 1961 το Ανώτατο Σοβιέτ αποφάσισε τις νέες βασικές Αρχές του Αστικού Δικαίου, το οποίο τέθηκε σε ισχύ από το Μάιο του 1962.

Εντεκα άρθρα στο Κεφάλαιο IV του κώδικα αυτού(Βασικές Αρχές του 1961) κάλυπταν τα πνευματικά δικαιώματα. Η αναθεώρηση του νόμου είχε ως στόχο να αποσαφηνίσει την παλιά νομοθεσία και να την προσαρμόσει με την τρέχουσα πρακτική. Και πάλι, αυτές οι νέες Αρχές αποτέλεσαν μόνο ένα ευρύ θεσμικό πλαίσιο. Οι δεκαπέντε Δημοκρατίες της Ένωσης προσάρμοσαν τη δική τους νομοθεσία, σε συμμόρφωση με αυτό το πλαίσιο.

Έκταση του δικαιώματος του δημιουργού

Οι Βασικές Αρχές του 1961 αναγνώρισαν δύο διακριτές κατηγορίες των δικαιωμάτων του δημιουργού, τα «ατομικά δικαιώματα» και τα «δικαιώματα ιδιοκτησίας».

Στα ατομικά δικαιώματα περιλαμβάνεται το δικαίωμα αναγνώρισης, το δικαίωμα διατήρησης της ακεραιότητας του έργου, της δημοσίευσης, αναπαραγωγής και διανομής.

Τα δικαιώματα ιδιοκτησίας επικύρωναν ουσιαστικά το δικαίωμα να αμειφθεί ο δημιουργός για τη χρήση του έργου.

Τα ατομικά δικαιώματα έπαψαν να δηλώνονται ως «αποκλειστικά». Οι θεωρητικοί νομοθέτες υποστήριζαν από το 1930 ότι, παρά τις διακυρήξεις των Βασικών Αρχών του 1928, ένας συγγραφέας δεν απολάμβανε στην πραγματικότητα αποκλειστικά δικαιώματα έκδοσης για τα έργα του και δεν μπορούσε να τα δημοσιεύσει ο ίδιος, αλλά μόνον είχε δικαίωμα να λάβει αποδοχές εάν οι επίσημοι φορείς ενέκριναν τη δημοσίευση ενός έργου.

Όπως προαναφέρθηκε, τα πνευματικά δικαιώματα ήταν αυτόματα και δεν υπόκειντο σε καταχώριση. Για την ακρίβεια, μια ξεχασμένη παράγραφος για την καταχώριση, του νόμου 1928, είχε καταργηθεί στην πράξη ήδη από το 1959. Μπορεί το δικαίωμα να προέκυπτε αυτόματα με τη δημιουργία του έργου, μόνο που υπήρχε ως απαίτηση το έργο να ήταν δημιουργικό και να υπήρχε σε αντικειμενική μορφή στο έδαφος της ΕΣΣΔ.

Εάν ένα έργο πληρούσε αυτές οι δύο προϋποθέσεις, προστατευόταν ανεξάρτητα από την ιθαγένεια του δημιουργού. Έργα των Σοβιετικών συγγραφέων υπόκειντο σε πνευματικά δικαιώματα σε όλες τις περιπτώσεις, ακόμα και αν υπήρχαν μόνο στο εξωτερικό ή δημοσιεύθηκαν για πρώτη φορά εκτός της Σοβιετικής Ένωσης. Ο κατάλογος των έργων που μπορούσαν να περιληφθούν ήταν ενδεικτικός, αλλά αφορούσε για πρώτη φορά και ηχογραφήσεις («μηχανική ή μαγνητική εγγραφή»).

Προφορικά έργα όπως ομιλίες υπόκειντο στα πνευματικά δικαιώματα έργων, αν και όπως τα δικαιώματα ιδιοκτησίας ήταν σχεδόν ανεφάρμοστα στην πράξη και σε μεγάλο βαθμό εξουδετερώθηκαν ούτως ή άλλως από τη διάταξη για "ελεύθερη χρήση", που επέτρεπε την ελεύθερη αναπαραγωγή τους.

Για τα αρχιτεκτονικά έργα η πνευματική ιδιοκτησία μπορούσε να υπάρξει μόνο για τα σχέδια, τα σχεδιαγράμματα και τα μοντέλα, όχι στο ίδιο το πραγματικό κτίριο. Οι φωτογραφίες εξακολουθούν να υπόκεινται στον κανόνα από τις Βασικές Αρχές του 1928(έπρεπε να φέρουν το όνομα του στούντιο, η διεύθυνσή του, καθώς και το χρόνο, προκειμένου να προστατεύεται από πνευματικά δικαιώματα).

Οι εργαζόμενοι για πρώτη φορά έλαβαν πνευματικά δικαιώματα επί των έργων που δημιουργήθηκαν στα πλαίσια των καθηκόντων τους, αλλά και το δικαίωμά της αμοιβής περιοριζόταν στο μισθό τους.

Οι Βασικές Αρχές όριζαν ότι τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας θα διαρκούσαν καθ'όλη τη διάρκεια ζωής του συγγραφέα-οι επιμέρους Δημοκρατίες της Ένωσης ήταν ελεύθερες να καθορίζουν μικρότερες προθεσμίες. Περιέχονται επίσης διατάξεις σχετικά με την κληρονομικότητα των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, και μάλιστα η ΕΣΣΔ στον Αστικό Κώδικα του 1964 ορίζει τη διάρκεια ισχύς τα 15 έτη pma. Οι μικρότερες προθεσμίες για ορισμένες κατηγορίες έργων που είχαν οριστεί από τα προηγούμενα fundamentals του 1928 εγκαταλείφθηκαν.

Τα ατομικά δικαιώματα δεν περνούσαν στους κληρονόμους-αυτά τα δικαιώματα συνδέονται άρρηκτα με τον συγγραφέα και εκτελούνται μετά το θάνατο των συγγραφέων από τη ΕΠΠΔ. Οι κληρονόμοι ενός συγγραφέα μπορούσαν να κληρονομήσουν μόνο το δικαίωμα αμοιβής για τις χρήσεις του έργου.

Οι μέγιστες απολαβές που δικαιούνταν οι κληρονόμοι είχαν ήδη μειωθεί από δύο διατάγματα του 1957-1958 έως 50%. Το όριο αυτό απέκτησε το 1961 ισχύ σε επίπεδο Ένωσης στο άρθρο 105 των Βασικών Αρχών. Ένα άλλο διάταγμα το 1962 μείωσε τα δικαιώματα των κληρονόμων των δημιουργών μη-λογοτεχνικών έργων κατά 20% του κανονικού τιμολογίου.

Σύμφωνα με τις βασικές αρχές του 1961, τα νομικά πρόσωπα θα μπορούσαν επίσης να κατέχουν τα πνευματικά δικαιώματα. Παραδείγματα τέτοιων εταιρικών πνευματικών δικαιωμάτων κυριότητας ήταν τα φωτογραφικά στούντιο, οι εκδότες εγκυκλοπαιδειών ή περιοδικών(που κατείχαν τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας για τη σύνταξη στο σύνολό της), τα κινηματογραφικά στούντιο(στα οποία ανήκουν τα πνευματικά δικαιώματα για σενάρια ταινιών και οι ίδιες οι ταινίες που παράγονται) και πρακτορεία ειδήσεων (στο TASS, στις 15 Γενάρη 1935, χορηγήθηκαν πνευματικά δικαιώματα για όλες τις πληροφορίες που διαδίδονται).

Περιορισμοί

Οι Βασικές αρχές του 1961, όπως και οι προγενέστερες νομοθεσίες, προέβλεπαν μια ευρεία γκάμα ελεύθερων χρήσεων και υποχρεωτικών αδειών. Οι δωρεάν χρήσεις ενός έργου επιτρέπουν σε οποιοδήποτε να δημοσιεύσει ένα έργο, χωρίς τη συγκατάθεση του αρχικού συντάκτη και χωρίς την καταβολή των δικαιωμάτων, ενώ οι υποχρεωτικές άδειες ήταν περιπτώσεις στις οποίες η χρήση αυτή έπρεπε να επιτραπεί από το δημιουργό.

Οι ελεύθερες χρήσεις που περιλαμβάνονται.:

- Άδεια για τη δημιουργία νέων, παράγωγων έργων (άρθρο 103 (1)). Εξαιρέση ήταν μόνο η προσαρμογή ενός λογοτεχνικού έργου σε ένα θεατρικό ή μια ταινία και η δημιουργία μιας ταινίας από ένα θεατρικό, καθώς και οι δύο περιπτώσεις αντίστροφο.
- Άδεια αναδημοσίευσης επιστημονικών, καλλιτεχνικών, ή λογοτεχνικών έργων και αποσπασμάτων(ή ακόμη και εξ ολοκλήρου) σε επιστημονικές ή εκπαιδευτικές εκδόσεις (άρθρο 103 (2)).
- Άδεια χρήσης επιστημονικών, καλλιτεχνικών ή λογοτεχνικών έργων στη μετάδοση ειδήσεων (άρθρο 103 (3)).

- Άδεια χρήσης επιστημονικών, καλλιτεχνικών, λογοτεχνικών, ή προφορικών έργων(ομιλίες) σε ταινίες, ραδιόφωνο, και τηλεόραση, με την προϋπόθεση το αρχικό έργο να υπήρχε ήδη σε μορφή που επιδέχεται τέτοια χρήση (άρθρο 103 (4)).

Μεταξύ των ελεύθερων χρήσεων, οι Βασικές Αρχές του 1961 διατήρησαν την ελευθερία της μετάφρασης, αλλά για πρώτη φορά ο μεταφραστής ήταν υποχρεωμένος να διατηρήσει το νόημα και την ακεραιότητα του αρχικού έργου (άρθρο 102).

Ο Αστικός Κώδικας της ΕΣΣΔ του 1964 περιείχε μια επιπρόσθετη διάταξη για τη δωρεάν χρήση (άρθρο 493), που επέτρεψε την αναπαραγωγή ή άλλη χρήση ενός δημοσιευμένου έργου για προσωπικούς σκοπούς.

Υπήρχαν τέσσερα είδη υποχρεωτικών αδειών σύμφωνα με τις Βασικές αρχές του 1961 :

- Η εκτέλεση δημοσιευμένων θεατρικών, μουσικών και λογοτεχνικών έργων μπορούσε να γίνει χωρίς τη συγκατάθεση του συγγραφέα. Από τη στιγμή που μια παράσταση αποτελούσε «δημοσίευση» κατά το Σοβιετικό νόμο, η σύμβαση ενός συγγραφέα ήταν απαραίτητη μόνο για την πρώτη παράσταση ενός αδημοσίευτου έργου.
- Προηγουμένως δημοσιευμένες εργασίες μπορούσαν να καταγραφούν με οποιονδήποτε τρόπο με σκοπό την αναπαραγωγή ή δημόσια κυκλοφορία του έργου, χωρίς τη συγκατάθεση του συγγραφέα. (Εγγραφές για τη χρήση στην ταινία, το ραδιόφωνο, και στην τηλεόραση έχουν ήδη καλυφθεί από τη δωρεάν χρήση στο άρθρο 103 (4)).
- Ένας συνθέτης μπορούσε να χρησιμοποιήσει ένα δημοσιευμένο λογοτεχνικό έργο για να συνθέσει ένα μουσικό έργο με αυτούς τους στίχους χωρίς τη συναίνεση του συγγραφέα. Με την εκτέλεση ή την εγγραφή όμως της σύνθεσης, ο συγγραφέας του κειμένου είχε δικαίωμα αποδοχών συνεισφοράς.
- Καλλιτεχνικά ή φωτογραφικά έργα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για βιομηχανικούς σκοπούς (δηλαδή να γίνουν λαϊκή περιουσία) χωρίς τη συγκατάθεση του αρχικού δημιουργού (σε αυτή την περίπτωση, ακόμα και το όνομά του δεν απαιτούντο). Η διάταξη αυτή προοριζόταν για την κατασκευή αντικειμένων όπως ταπετσαρίες ή υφάσματα-δεν επιτρέπει τη βιομηχανική μαζική αντιγραφή ενός έργου όπως ένα γλυπτό.

Τέλος, η κυβέρνηση συνέχισε να διατηρεί το δικαίωμα υποχρεωτικής αγοράς δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, αλλά δεν το ασκούσε συχνά. Χρησιμοποιούνταν κυρίως για την πρόληψη "αδικαιολόγητου πλουτισμού" από τους κληρονόμους των δημιουργών επιτυχημένων έργων.

Η προσχώρηση στην UCC(Universal Copyright Convention) το 1973

Στις 27 Φεβρουαρίου 1973, η Σοβιετική Ένωση συμμορφώθηκε με την έκδοσή της Γενεύης του 1952, η οποία τέθηκε σε ισχύ στην ΕΣΣΔ στις 27 Μαΐου, 1973. Μέχρι τότε, η ΕΣΣΔ δεν είχε συμμετάσχει σε οποιαδήποτε διεθνή συνθήκη περί πνευματικών δικαιωμάτων-είχε συνάψει μόνο δύο διμερείς συμβάσεις με την Ουγγαρία (το 1967) και τη Βουλγαρία (το 1971). Η ΕΣΣΔ όρισε την ένταξή της στην UCC πριν την αλλαγή του 1971(όπου και αναθεωρήθηκε στο Παρίσι). Μόλις η έκδοση του Παρισιού τέθηκε σε ισχύ, προσχωρήσεις στην προηγούμενη έκδοση της Γενεύης δεν ήταν πλέον δυνατή. Η ΕΣΣΔ τότε θα αναγκαζόταν να εφαρμόσει τις διατάξεις του Παρισιού, η οποία αναγνώριζε ρητά τα αποκλειστικά δικαιώματα του δημιουργού για την αναπαραγωγή, την απόδοση και την εκπομπή ενός έργου.

Σύμφωνα με το UCC, έργα ξένων που δημοσιεύθηκαν για πρώτη φορά μετά από 27 Μάη του 1973 έξω από την ΕΣΣΔ υπόκειντο σε προστασία πνευματικών δικαιωμάτων στη Σοβιετική Ένωση, αν

- ο συγγραφέας ήταν υπήκοος οποιασδήποτε άλλης υπογράφουσας χώρας του UCC, ανεξάρτητα από το πού έλαβε χώρα αυτή η δημοσίευση, ή αν
- το έργο δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά σε οποιαδήποτε υπογράφουσα χώρα της UCC, ανεξάρτητα από την ιθαγένεια του δημιουργού.

Σοβιετικά έργα που δημοσιεύθηκαν για πρώτη φορά μετά την ημερομηνία αυτή, προστατεύονταν και σε άλλες υπογράφουσες χώρες του UCC.

Προσαρμογή του σοβιετικού νόμου

Στις 21 Φεβρουαρίου του 1973, έξι ημέρες πριν η ΕΣΣΔ καταθέσει την προσχώρηση στην UCC, το Προεδρείο του Ανώτατου Σοβιέτ θέσπισε μια σειρά τροποποιήσεων στο Κεφάλαιο IV των Βασικών αρχών του 1961, για να συμμορφώσει το σοβιετικό νόμο με τις ελάχιστες απαιτήσεις που επιβάλλει η UCC.

Οι Δημοκρατίες της Ένωσης προσάρμοσαν αναλόγως τους δικούς τους νόμους. Η ΕΣΣΔ ως η μεγαλύτερη των δημοκρατιών το έκανε την 1η Μαρτίου του 1974. Το 1978, δήλωσε ότι συμφωνεί με τη χρήση των σοβιετικών προστατευόμενων έργων στις αναπτυσσόμενες χώρες, σύμφωνα με τους κανόνες που ορίζονται από την έκδοση του UCC στο Παρίσι το 1971.

Δεδομένου ότι το UCC προβλέπεται ελάχιστη διάρκεια των πνευματικών δικαιωμάτων τα 25 έτη, το Κεφάλαιο IV άλλαξε αναλόγως. Εφεξής η προστασία ίσχυε για όλη τη διάρκεια ζωής του συγγραφέα συν 25 χρόνια, και μόνο για τα φωτογραφικά έργα και τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών, υπήρχαν μικρότερες προθεσμίες σε ορισμένες από τις δημοκρατίες.

Στη γεωργιανό Δημοκρατία, αυτά τα είδη έργων προστατεύονταν για 20 χρόνια από τη δημοσίευση ή τη δημιουργία τους, στη Δημοκρατία της Μολδαβίας και του Ουζμπεκιστάν για 15 χρόνια, και στο Αζερμπαϊτζάν για 10 χρόνια. Στο Καζακστάν, φωτογραφικά έργα προστατεύονταν για δέκα χρόνια και οι συλλογές φωτογραφιών για 15.

Για αυτούς τους μειωμένους όρους εκμεταλλεύτηκαν μια διάταξη του UCC που όριζε ως ελάχιστη διάρκεια τα δέκα έτη από τη δημοσίευση για έργα τέτοιου είδους. Ο νόμος της Ρωσικής Δημοκρατίας δεν περιέχει κανένα τέτοιο “μειωμένο όρο” πνευματικής ιδιοκτησίας. Τα νέα, πιο μακροπρόθεσμα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας εφαρμόστηκαν μόνο σε έργα που εξακολουθούσαν να προστατεύονται στην ΕΣΣΔ το 1973.

Τα πνευματικά δικαιώματα θα μπορούσαν πλέον να κληρονομηθούν πλήρως. Οι μειωμένοι συντελεστές των κληρονόμων που έφταναν το πολύ στο 50% των κανονικών απολαβών εγκαταλείφθηκαν, αλλά η αύξηση της φορολογίας για τις απολαβές αυτές των κληρονόμων αντιστάθμισαν και πάλι αυτό το όφελος.

Αν δεν υπήρχαν κληρονόμοι, ή ο δημιουργός του έργου τους είχε αποκληρώσει ή είχε θελήσει να παραχωρήσει τα έργα του στο κράτος, η προστασία έπαυε με το θάνατο του συγγραφέα (αυτό είχε ήδη συμβεί σύμφωνα με τους νόμους 1961/1964). Παράλληλα με τους νέους νόμους, οι δημοκρατίες επίσης εξέδωσαν νέα τιμολόγια για των δικαιώματα, σε γενικές γραμμές με φθίνοντα μισθολόγια: ένας συγγραφέας, για παράδειγμα, δικαιούνταν περισσότερα χρήματα για την πρώτη εκτέλεση/εκτύπωση από ότι σε επόμενες.

Μια άλλη σημαντική αλλαγή ήταν ότι η ελευθερία της μετάφρασης ανακλήθηκε. Οι μεταφράσεις από το 1973 γίνονταν με τη συγκατάθεση του ιδιοκτήτη των πνευματικών δικαιωμάτων του πρωτότυπου έργου. Τα πνευματικά δικαιώματα της μετάφρασης ανήκαν στον μεταφραστή.

Αδειοδότηση

Όταν η Σοβιετική Ένωση προσχώρησε στην UCC, ένας νέος τύπος άδειας εισήχθη για να διευκόλυνση των συναλλαγών με τους εκδότες στο εξωτερικό. Το δικαίωμα να δημοσιεύσει ένα έργο έγινε μεταβιβάσιμο μέσω αυτών των αδειών. Η πρόθεση ήταν σαφώς οι συμβάσεις των συγγραφέων παλαιού τύπου να χρησιμοποιηθούν μεταξύ Σοβιετικών εταίρων για την εγχώρια δημοσίευση, ενώ το νέο καθεστώς αδειοδότησης ήταν να χρησιμοποιούνται προς τους ξένους εκδότες.

Η ένταξη στην UCC προκάλεσε ένα δίπολο με την έννοια ότι ξένα έργα που δημοσιεύθηκε μετά την 27η Μάη του 1973, χορηγήθηκαν πράγματι μια ισχυρότερη προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων έναντι των σοβιετικών έργων, διότι για τους ξένους ίσχυαν οι διατάξεις της UCC.

Βασικές Αρχές του 1991

Από το 1987 ως το 1990 η Περεστρόικα πέρασε πλήθος διαταγμάτων. Νέες τιμές αμοιβής ορίστηκαν σε πολύ υψηλότερο ποσοστό από ό, τι προέβλεπαν προηγούμενα χρονοδιαγράμματα του 1987. Τα δικαιώματα για όλες τις επόμενες εκτυπώσεις ενός έργου ορίστηκαν ομοιόμορφα στο 70% των συντελεστών για την πρώτη δημοσίευση.

Σημαντικές αλλαγές έγιναν δύο χρόνια αργότερα, όταν το μονοπώλιο της ΕΠΠΔ για το εξωτερικό εμπόριο έσπασε. Οι συγγραφείς θα μπορούσαν στο εξής να διαπραγματευτούν απευθείας με ξένους εκδότες και ακόμη και τα υποδειγμάτα των συμβάσεων καταργήθηκαν. Ομοίως, σοβιετικοί εκδότες ήταν ελεύθεροι να διαπραγματευτούν με ξένους συγγραφείς ή εκδότες για να δημοσιεύουν ξένα έργα στη Σοβιετική Ένωση.

Το 1987, διαμορφώθηκε μια ομάδα εργασίας επιφορτισμένη με την προσαρμογή της σοβιετικής νομοθεσίας σε μια ελεύθερη οικονομία της αγοράς. Στις αρχές του 1990, η ομάδα εργασίας παρουσίασε ένα σχέδιο για την αναθεώρηση του Κεφαλαίου IV των Βασικών Αρχών και εισήγαγε ένα νέο τμήμα IV A για τα συγγενικά δικαιώματα. Αλλά η πρόταση, η οποία περιλάμβανε 32 άρθρα, παρέμεινε ανεφάρμοστη. Το Ανώτατο Σοβιέτ για τη θέσπιση νομοθεσίας δημοσίευσε το Μάρτιο του 1990 το δικό της προσχέδιο των νέων Βασικών αρχών, που αγνοούσε πολλές από τις καινοτομίες που βρέθηκαν στην πρόταση της ομάδας εργασίας. Αυτό το σχέδιο, με κάποιες τροποποιήσεις, πέρασε ως νόμος στις 31 Μαρτίου 1991.

Αποσκοπούσε στην εναρμόνιση των νόμων περί πνευματικής ιδιοκτησίας των σοβιετικών δημοκρατιών, ο οποίος είχε σε ορισμένες περιοχές αποξενωθεί την πάροδο των ετών. Αυτό επιτεύχθηκε με την κατασκευή των Βασικών Αρχών του 1991, που άφησαν στις Δημοκρατίες λιγότερα περιθώρια να επινοήσουν δικούς τους κανόνες.

Ο συγγραφέας του έργου χορηγήθηκε το σύνολο των αποκλειστικών δικαιωμάτων: τα ατομικά (ή ηθικά) δικαιώματα για την πατρότητα, το όνομα και την ακεραιότητα του έργου, και το περιουσιακό δικαίωμα: το δικαίωμα δημοσίευσης ή αξιοποίησης του έργου, και το δικαίωμα αμοιβής για τη χρήση του. Με τον όρο "χρήση" ορίστηκε η αναμετάδοση σε ραδιοηχογράφηση, η απόδοση, τροποποίηση, προσαρμογή, η καταγραφή και η διανομή.

Ο αρχικός ιδιοκτήτης των πνευματικών δικαιωμάτων σε όλες τις περιπτώσεις ήταν ο «πολίτης» (δηλαδή φυσικό πρόσωπο), ο οποίος είχε δημιουργήσει το έργο. Τα πνευματικά δικαιώματα των νομικών προσώπων καταργήθηκαν. Εκδότες επιστημονικών συλλογών ή εγκυκλοπαιδειών, καθώς και τα κινηματογραφικά στούντιο είχαν δικαίωμα να χρησιμοποιήσουν το έργο στο σύνολό του, με την επιφύλαξη της αμοιβής των δημιουργών.

Για έργα που δημιουργούνταν κατά την εργασία, ο εργοδότης είχε χορηγηθεί με παρόμοιο δικαίωμα χρησιμοποίησης του έργου, με αυτό να περιορίζεται το πολύ σε τρία χρόνια από την παράδοση του. Μικρότεροι όροι θα μπορούσαν να οριστούν με σχετικές συμβάσεις, οι οποίες πλέον δεν διαμορφώνονταν από το κράτος(συμβατική ελευθερία).

Η διάρκεια των δικαιωμάτων παρατάθηκε από 25 χρόνια σε 50 χρόνια pma για όλα τα είδη των έργων. Ανώνυμα, ή με ψευδώνυμα, έργα προστατεύονται για 50 χρόνια από την αρχική δημοσίευσή τους, εκτός αν η πραγματική ταυτότητα του συγγραφέα γίνει γνωστή κατά τη διάρκεια αυτού του διαστήματος.

Ο κατάλογος των ελεύθερων χρήσεων μειώθηκε σημαντικά, και οι εναπομένουσες επιτρεπόμενες χρήσεις ορίστηκαν πολύ πιο στενά από ό, τι πριν. Παρόμοια με την δίκαιη χρήση, οποιαδήποτε τέτοια ελεύθερη χρήση αυτή επιτρέπεται μόνο εφόσον δεν παραβιάζει την κανονική εκμετάλλευση του έργου ή τα έννομα συμφέροντα του δημιουργού. Οι υποχρεωτικές άδειες καταργήθηκαν τελείως.

Πριν μπορέσουν να τεθούν σε ισχύ οι νέες Αρχές(1η Ιανουαρίου του 1992), η ΕΣΣΔ είχε διαλυθεί. Οι διατάξεις της νομοθεσίας του 1991 δεν υλοποιήθηκε ποτέ στη Σοβιετική Ένωση.

Θέσεις Κομμουνιστικών Κομμάτων για τα Πνευματικά Δικαιώματα³

Καπιταλισμός

- Τα πνευματικά - συγγενικά δικαιώματα των καλλιτεχνών, δημιουργών, ερμηνευτών, εκτελεστών πρέπει να διαχωριστούν από τα «δικαιώματα» και τις απαιτήσεις όλων εκείνων που εκμεταλλεύονται την εργασία τους και είναι αμέτοχοι στην καλλιτεχνική δημιουργία.
- Οι συλλογικοί φορείς διαχείρισης θα πρέπει να αναπτύξουν σχέσεις συνεργασίας και συνεννόησης γύρω από το θέμα των αμοιβών μόνον με τις οργανώσεις των μικροεπαγγελματιών, στη βάση των κοινών τους συμφερόντων στην κοινωνία. (Σ' αυτό το πλαίσιο δεν χωρούν ούτε οι συλλογικοί φορείς διαχείρισης των επιχειρηματιών - παραγωγών, ούτε ανώνυμες κερδοσκοπικές εταιρείες τύπου ΑΕΠΠΙ,(Ανώνυμη Εταιρεία Προστασίας Πνευματικής Ιδιοκτησίας) που πρέπει να καταργηθούν, και οι δημιουργοί μέλη της ΑΕΠΠΙ να οργανωθούν σε συλλογικό φορέα που να αντιστοιχεί στη συνδικαλιστική τους οργάνωση.

Σοσιαλισμός

Στο πλαίσιο της λαϊκής εξουσίας και οικονομίας όλοι οι δημιουργοί - καλλιτέχνες θα είναι απαλλαγμένοι από τις βιοποριστικές έγνοιες και οι διαχειριστικοί μηχανισμοί αυτού του είδους θα αχρηστευτούν, αφού η έννοια του αναφαίρετου πνευματικού δικαιώματος θα εξαγνιστεί από τους κερδοσκοπικούς και εισπραχτικούς σκοπούς και θα δικαιωθεί, αποκτώντας το πραγματικό ηθικό και μόνο νόημά της.

Για να πραγματοποιήσει αυτούς τους στόχους της η λαϊκή εξουσία πρέπει να συγκροτήσει έναν Ενιαίο κοινωνικοποιημένο Φορέα Τέχνης και Πολιτισμού, που με τους διάφορους οργανισμούς και τα τμήματά του και την καθοριστική συμμετοχή των καλλιτεχνών, θα οργανώσει σταδιακά όλη την παραγωγή και διανομή του καλλιτεχνικού έργου, αξιοποιώντας και τα υπάρχοντα καταξιωμένα καλλιτεχνικά σχήματα και θα παρέχει στους συντελεστές του όλα τα απαραίτητα μέσα, όπως κοινωνικό μισθό και τις αναγκαίες υποδομές για να ξεδιπλώσουν το ταλέντο και τη

δ

η

μ

ι

ο

υ

ρ

γ

ι

κ

ό

τ

η

τ

ά

τ

ο

υ